

TƯỢNG BÓNG

1.

Gió quái động trời im
Nửa vầng trăng úp mặt
Tượng buồn ai khắc trong đêm

Thành một bóng giữa những bóng câm
Cúi xuống quàng thâm mặt đất
Hạt mầm nào ngày mai mở mắt

Huyền hoặc giấc mơ ai
Nhặt lên chiếc bóng hoài
Thương nặng đêm đè mộng

Nói gì. Nghe gì. Thấy gì
Tượng buồn trong đêm lạnh
Trở mình hóa bóng. Đi

2.

Thẳng thốt chiều đứng lại
Như ai vừa gọi phía bình minh
Ôi thương quá bóng vừa lên thơ đại

Dại con bóng theo người mãi miết
Đi về đâu cuối trời biên biệt
Nặng chân ngày hình bóng phôi pha

Mỗi bước qua trở lòng hóa đá
Bóng thương hình mỗi ngày mỗi lạ
Đường rất dài và đến. Rất xa

Bóng cũ theo người già năm tháng
Lòng ai bắc lặn xuống đêm sâu
Khuya bốc mộ chiêm bao còn ẩm đạm

Tội con mắt mấy đời lệ hạt
Hai dòng đi kéo nụ đười ươi
Bóng ngửa mặt xót hình nhân dị dạng

Cơn nhớ bao lần đau lột xác
Vết già kham nữa vết thương xanh
Hình vỡ bóng một niềm đau đã khác

Đầu thai tượng mở mắt trời xanh mướt
Biết tìm đâu cái bóng lung lay...
Thôi có khóc cũng xin đừng cúi xuống

nguyễn thị khánh minh